

Societat

Invisible Cities Un projecte teatral i educatiu europeu amb participació gironina

9

Elisabeth Barceló, protagonista d'aquest article, fotografiada al Barri Vell de Girona ■ ALUMNES MÀSTER FOTOGRAFIA ERAM

“No és una limitació, és un estil de vida”

REIVINDICACIÓ • Elisabeth Barceló és una jove de 24 anys amb paràlisi cerebral que reivindica que les persones amb discapacitat no han de limitar els seus objectius en la vida

ESTUDIS • Cursa 3r d'educació social a la UdG, quan molts li van dir que no ho aconseguiria

Aida Rodà / Alba Orozco
GIRONA

Si busques la paraula *discapacitat* al diccionari trobes: “restringit de capacitats físiques”. En canvi, si busques la paraula *minusvàlua*, trobes: “diminució del valor d'una cosa”. Per tant, em pregunto per què la gent parla d'un món de minusvàlids, en què els discapacitats són els protagonistes? Què passa, que pel fet de tenir una o diverses parts del cos restringides valem menys? Som minoritaris? No crec que tinguin res a veure, les dues paraules. Aquesta, si més no, és la meua mirada, una mirada oberta que tothom hauria de tenir. Tothom hauria de prendre consciència que una persona en cadira de rodes és una persona igual que les altres però amb una cadira al cul. Crec que la societat, no està preparada per acollir-nos. Hauria d'haver-hi un canvi molt bèstia.

Em dic Elisabeth Barceló López, pateixo paràlisi cerebral des que vaig néixer i això m'impedeix caminar. Tinc 24 anys i estudio tercer d'educació social a la Universitat de Girona. Llegir i escriure són les meves dues grans passions, sobretot escriure. Quan tinc un bon llibre, no em cal la televisió, ni res que no sigui estar a casa meua fent el que m'agrada. Per aquesta raó,estic escrivint un llibre autobiogràfic, que ara l'he deixat a l'aire, l'estic a punt d'acabar però la meua prioritat és treure'm la carrera.

Actualment només soc a Palafrugell els caps de setmana. Els dies lectius visc a la residència Mifas (Fundació Minusvàlids Físics Associats) de Girona.

És el meu primer any vivint a Girona, ja que el primer i segon curs de carrera anava cada dia amb autobús, arribava a casa a les deu del vespre i em posava a fer feina.

Soc una persona que m'agrada

reivindicar-me, per mi i pels altres. Per això, reivindicaria que tots els autobusos estiguessin adaptats, ja que la meua vida, des de fa catorze anys és a Girona i tinc molts problemes per agafar un bus improvisadament i estar amb els amics o quedar per fer un treball, ja que haig d'avisar amb dos dies d'antelació perquè el bus pugui estar condicionat per a mi.

Som al segle XXI o al segle XVIII? Em trobo en circumstàncies d'aquestes tot sovint. L'altre dia, perquè em venguessin un producte de la farmàcia vaig haver d'avisar la farmàcia que sortís a fora perquè l'establiment no estava adaptat perquè hi pogués entrar. Un altre cas és el del meu poble, on contínuament em trobo fanals al mig de la vorera, fet que m'impedeix moure'm amb comoditat pel carrer. Diàriament també sento comentaris com “ai, pobreta!” i jo penso: tinc la vida que vull.

“Per ser feliç només cal estar envoltada de la gent que estimes, i sobretot, si vols ser plenament feliç i sentir-te segur del que estàs fent, no escoltis ningú”

Penso que hi ha d'haver un punt d'inflexió del que és prioritari i del que no. Ens hi hem de posar tots i construir un món d'igualtat tinguem discapacitat o no. Crec que s'hauria de canviar la concepció d'una ciutat adaptada i facilitar la vida de tots els que hi viuen.

Tot i així, em considero una persona positiva, actualment puc dir que soc feliç encara que com tota persona he viscut moments que m'han fet minvar l'autoestima. Recordo episodis de la meua infància complicats.

Des de petita, a la llar d'infants, vaig trobar obstacles com la imposició d'uns horaris que no estaven adaptats a les meves condicions. Tanmateix, aquest problema es va poder solucionar canviant-me de llar. Allà no vaig tenir cap problema, tenia total llibertat. Jo soc partidària que quan les coses es fan amb ganes, es fan bé.

El següent episodi que recordo, va ser a primària, quan eren els mateixos professors els que em posaven males cares per acompanyar-me al lavabo, per fer exàmens... I contínuament, em desvaloraven, de manera que m'afectava personalment. Tots aquests fets em van provocar inseguretat. Poc temps des-

“Vaig decidir no escoltar tots els que em deien que no arribaria enlloc i em vaig treure el batxillerat”

prés la vaig recuperar amb l'ajuda del centre d'educació especial Palau, on anava i compartia els estudis d'ESO amb l'IES Sobrequés. Al centre em van donar el que necessitava: sentir-me estimada, veure que algú confiava en mi i que podia aconseguir el que jo volgués.

A partir d'aquí vaig decidir no escoltar tots els que em deien que no arribaria enlloc, i em vaig treure el batxillerat, que és allò que tant somiava. Quan vaig finalitzar els estudis, vaig voler fer la selectivitat en contra del que tothom em deia. En aquell moment no m'hi anava la nota perquè tenia molt clar que volia fer un cicle formatiu. Però en veure que la vaig aprovar, vaig seguir el que sentia i vaig entrar al grau d'educació social a la Universitat de Girona. Fins avui, que no tinc cap problema per fer el que em ve de gust a cada moment.

Per ser feliç, només cal estar envoltada de la gent que estimes, i sobretot, si vols ser plenament feliç i sentir-te segur del que estàs fent, no escoltis ningú. La vida m'ha ensenyat que siguin quines siguin les teves circumstàncies, et proposis el que et proposis, si tu tens ganes de fer-ho, només has d'escoltar el que et diu el teu instint i si t'equivoques, no passa res, però no t'equivoques si segueixes el que tens dins. Només així les coses poden sortir bé. ■